

Gudstjeneste søndag d. 16. april 2023.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tema: Fred være med Jer.

Tekster: Apg. 2,14a,22-32 & Salme 16 & 1.Peter 1,3-9 & Joh 20,19-31

Tro og tvivl er ikke fjender. De er venner.

Tro og tvivl er ikke modsætninger. De komplementerer hinanden.

I dagens evangelietekst er vi hos Johannes, som er den mystiske af de fire evangelister. Han er også den seneste af dem.

Vi har den opfattelsen at Johanneevangeliet er skrevet i to omgange så sent som omkring år 50-70 og igen år 95-100. Så på det tidspunkt, hvor dette er skrevet ned, er der der ikke længere nogen af de disciple, som er med i historien, som er i live. Det samme må man sige om de andre menesker, som med egne øjne har set eller ,ødt Jesus.

Vi er i den tid, hvor kirken samles om historierne om det, som var, og ikke længere om det som er.

Jeg tror alle evangelierne er skrevet ned på den baggrund, at man var klar over at de historier om Jesus, som blev fortalt var så væsentlige, at holde fast i, at nu tog man ansvar for at få skrevet de væsentligste af dem ned.

Hensigten med at skrive ned er også krystalklar, nemlig at dette er skrevet for at vi, der læser eller hører om det, skal tro.

2 af 6

“Jesus gjorde også mange andre tegn, som hans disciple så; dem er der ikke skrevet om i denne bog. Men dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn.”¹

Så er scenen ligesom sat.

Vi er stadig på opstandelsesdagen, og hos Johannes foregår det sådan at Maria Magdalene møder den opstandne Herre, da hun kommer ud og finder graven tom.

Hun skynder sig tilbage og henter Peter og en anden discipel. De så Jesu ligklæder ligge inde i den tomme grav, men de så ikke Jesus selv.

Det gør Maria imidlertid, da hun ser ind i graven, for da ser hun en engel, som spørger hende, hvorfor hun græder.

Da hun vender sig om, står hun ansigt til ansigt med den opstandne Jesus, men ser ikke, at det er ham. Hun tror det er en havemand. Men så siger han hendes navn: Maria!

Hun skynder sig tilbage til disciplene og fortæller at hun har set Herren.

Forestil dig, at have været en af de helt centrale mænd omkring Jesus. To af dem har endda været ude ved graven, men der er ingen af dem, som har fået lov at se den opstandne. De har blot fået lov til at se en tom grav,

¹ Joh 20, 30-31

3 af 6

og nu står Maria Magdalene her og fortæller dem, at at HUN har set Jesus og talt med ham.
En af kvinderne....

Nøj, jeg tror, at de føler sig dit snydt.

Nu kan de ikke gøre andet end af vente, og håbe, at de også får lov at se ham, men de prøver at fordøje, hvad Maria fortæller.

De fleste mennesker er ikke gode til at vente. Det presser vores tålmodighed og samtidigt var disciplene bange for at komme til at lide samme skønne som Jesus, så de holdt sig indendøre, fordi de var bange. Det har ikke været nogen rar ventetid.

Så sker miraklet, at pludselig står Jesus midt i rummet, hvor de er. Vel at mærke i det aflåste rum, hvor de er.

Jesus er pludselig tilstede. Vi skal forstå at kan kan vise sig overalt, selv bag låste døre.

Jesu ordvalg viser, at øjnene var ved at falde ud af hovedet på disciplene, da de så ham igen. Jeg synes ikke, det er spor underligt, hvis de lige har skulet knibe sig selv i armen, over at han pludselig står der.

Det er det, de har længtes efter. Nu sker det, og så er det næsten for utroligt.

Jesus siger ”Fred være med Jer!”

4 af 6

De kunne kende stemmen og fornemme ham, men de må stadig have udvist tvivl. Så Jesus viser dem sårene i sin hænder og i sin side.

Så fat de dog, det er mig!

Og så blæste han ånde i dem og og sagde modtag Helligånden.

Tilbage i første Mosesbog i den anden skabelsesberetning², er det, at Gud blæser ånde i mennesket det, som gør det levende.

Nu blæser Jesus Guds helligånd i dem. De bliver levende igen, de får nyt liv. Det er væsentligt at mødet med den opstandne Jesus forandrer dem i en sådan grad, at de får nyt liv.

Alt dette er Thomas gået glip af, for han var der ikke.

Det er godt nok nederen, og jeg forstår godt at han ikke kan rumme de andres begejstring og glæde over at havde set Jesus igen.

For der er bare mere end han kan rumme. Jeg tror, jeg ville have det på præcis samme måde.

“Hvis jeg ikke ser naglemærkerne i hans hænder og stikker min finger i naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke!”³

² 1. Mos 2,7

³ Joh 20,25

Thomas siger det, som mange tænker, men ikke tør sige højt. Dette er svært at tro, for det strider mod alt, hvad vi ved.

Nu er der gået en uge, og så sker miraklet igen.

Igen hører vi, at dørene var lukkede. Jesus står pludselig midt i blandt dem.

Han siger ligesom sidst: "Fred være med Jer!"

Så henvender han sig direkte til Thomas, som ikke lige kan tro det.

Han skubber ham ikke væk, men opsøger ham. Det synes jeg, er en vigtig pointe.

"Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende."⁴

Dette gør Jesus for Thomas, sådan at han kan tro.

Thomas' tvivl forhindrede ham i, at dele den samme glæde over opstandelsen, som de andre disciple fik.

Tvivlen og den afstand, han dermed tager til det hele bringer ham i bogstaveligste forstand tættere på Jesus.

Jesus fordømmer ham ikke, men lader ham netop komme tæt på for at se og mærke selv.

⁴ Joh 20,27

6 af 6

Denne historie er, som Johannesevangeliet selv skriver det, skrevet for at vi skal tro. For at vi skal få den gave det er at kunne tro.

Ingen mennesker tror uden ind i mellem af tvivle, og denne historie bringer mig trøst, fordi jeg bekræftes i, at tvivl er ok, og at der af tvivl nogen gange kan kommer større tro.

Tro og tvivl er nemlig ikke fjender - de er venner. Og når de er i sameskisten, så er det jo fordi tænker over og engegerer os i vores tvivl og tro.

Degens historier er skrevet for at vi må tro. Må Gud hjælpe os til det, nu og altid.

Amen.